

Nøtteknekkeren

DEN NORSKE OPERA

Nøtteknekkeren

Eventyrballett i to akter

Koreografi: Vassilij Vainonen/Viktor Rona

Musikk: Pjotr Tsjajkovskij

Redaktør: Pål Chr. Moe
Foto: Karsten Budgaard, Jamie Parslow
Design og layout: Pan Reklamebyrå
Trykk: a.s Joh. Nordahls Trykkeri

Forsiden: Katrine Olsnes

ROLLELISTE

DEN
NORSKE
OPERA

NØTTEKNEKKEREN

NØTTEKNEKKEREN

Eventyrballett etter Hoffmanns
«Nøtteknekkeren og Musekongen»

Musikk: Peter Tsjaikovskij
Koreografi: Vassilij Veinonen/Viktor Rona

Dirigent: Per Åke Andersson
Innstudering og regi: Viktor Rona
Ansvarlig for prøver med barna: Anne Torill Drolsum
Scenografi: Anna Gisle og Ivar Ferdinand Karlsen

1. akt

Juleselskapet

Hr. Stahlbaum, Claras pappa: Antony Geeves
Fru Stahlbaum, Claras mamma: Karen Grüner-Hegge
Lille Clara: Tone Bjørseth
Fritz, Claras bror: Jahn Magnus Johansen
Hr. Drosselmeyer: Poul Gnatt

3 mekaniske dukker;

Narren: Per Lie
Dukken: Guri Pahle Glad
Negeren: Fredrik Rütter

Dadda: Britt Friberg
Bestemor: Marte Sæther
Bestefar: André Ludwicki
Gjester: Medlemmer av Den Norske Operas Ballett
Deres barn: Barn fra Den Norske Operas Ballettskole

Drømmen

Hr. Drosselmeyer og dukkene
Clara: Sissel Westnes
Nøtteknekkerprinsen: Ketil Gudim
Musekongen: Terje Solberg
Små mus og soldater: Barn fra Den Norske Operas Ballettskole
Snefnugg: Gøril Eie og Gro Rakeng
og medl. av Den Norske Operas Ballett

2. akt

Drømmen, forts.

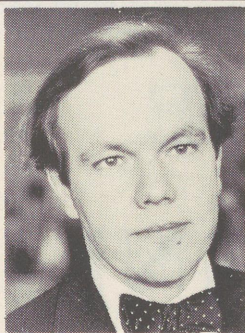
Clara, Nøtteknekkerprinsen, Hr. Drosselmeyer
Flaggermus: Barn fra Den Norske Operas Ballettskole
Spansk Dans: Toni Herlofson og Terje Solberg
Orientalsk dans: Kjerstin Kartrud
Karen Grüner-Hegge, Jeanette Hansson,
Kristin Evjenth, Lene Skalleberg
Kinesisk dans: Gøril Eie og Per Lie
Russisk dans: Marte Sæther og Stefan Pettersson
Pas de trois: Gro Gudim, Bridget Pugh, Erik Wenes
Rosevals: Guri Pahle Glad, Vibeke Gurholt, Lisbeth Hagen,
Gro Rakeng, Bernd Berg, Antony Geeves, Tomas Karl-
borg, Fredrik Rütter og medl. av Den Norske Operas Ballett

Medl. av Den Norske Operas Kor – Den Norske Operas Orkester

Inspisient:	John Ellefsen	Sjef for snekkerverksted:	Walter Johansen
Teknisk ledelse:	Charles Nielsen	Sjef for tapetserverksted:	Ernst Løkken
Kostymesjef:	Gåggå Salvesen	Sjef for sminke/frisøravd.:	Trinelise Myhre
Overlysmester:	Erik Normann Hansen	Sjef for smie:	Øivind Løkken
Overscenemester:	Gunnar Solheim	Overrekvisitør:	Jan Valland

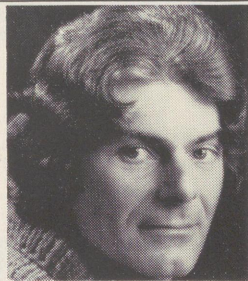
Sjef for malersalen: Kåre Bromstad
Forestillingen begynner kl. 15.00 og slutter ca. kl. 17.00
Pause etter 1. akt

OBS! Dørene stenges presis!
Det er ikke tillatt å fotografere under forestillingen

PER ÅKE ANDERSSON –
dirigent

Født i 1935 i Sverige. Han er utdannet ved Musikakademiet i Stockholm. Herbert Blomstedt er en av hans lærere. Begynte som repetitør i 1961, og debuterte som dirigent i Helsingborg i 1962. Var ansatt som kapellmester ved Stockholmsoperaen 1967–69. Ble ansatt som dirigent ved Den Norske Opera i 1969. Han har også fungert som orkesterlærer ved Musikhögskolan i Ingesund siden 1975.

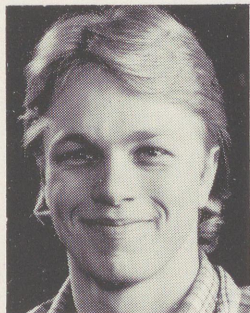
VIKTOR RONA

Ungarsk danser og ballettpedagog født i Budapest. Studerte ved Operaens Ballettskole i Budapest og ved Kirovballetten i Leningrad. Fast medlem av Budapestoperaens Ballett alt 14 år gammel, solist i 1957 og senere premieredanser. Har gjeftet over hele verden, bl. a. sammen med Dame Margot Fonteyn, Alicia Alonso, Galina Samsova og Ghislaine Thesmar. Delt 1. pris (sammen med Rudolf Nureyev) ved den internasjonale ballettfestivalen i Wien 1959. Fra høsten 1974 -80 premieredanser og ballettmester ved DNO.

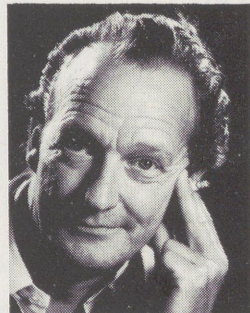
SISSEL WESTNES

Født i Oslo. Elev hos Alfhild Grimsgaard. Medvirket i flere barneforestillinger på Oslo Nye Teater. Engasjert ved DNO's ballett i 1965, solist fra 1970. Blant hennes største roller kan nevnes Julie i «Romeo og Julie», Poll i «Pineapple Poll», Blå Fugl i «Tornerose» og Swanhilda i «Coppelia». For sistnevnte rolle ble hun i 1979 tildelt kritikerprisen.

KETIL GUDIM

Født i Sarpsborg. Elev av Eldbjørg Bache-Mathiesen. Elev ved DNO's Ballettskole 1973. Engasjert ved DNO's ballett i 1977, solist fra 1979. Blant hans største roller kan nevnes Frantz i «Coppélia», Gennaro i «Napoli», Blå Gutt i «Les Patineur» og Ariel i «Stormen».

POUL GNATT

Født 1923. Elev ved Den Kgl. Danske Ballettskole. Ansatt som danser ved Den Kgl. Ballet i 1941. Solodanser samme sted 1949. Gjeftet ved bl.a. Les Ballets des Champs-Elysees, The Metropolitan Ballet og Ballet Russe. I 1952 ansatt ved The Borovansky Ballet i Australia. Grunnla New Zealand Ballet i 1953 hvor han var ballettsjef frem til 1963. Virket som ballettpedagog, regissør og koreograf. Fra 1971 tilknyttet DNO.

FILMPREMIERE

MOZART - LOSEY

DON GIOVANNI

2. juledag på COLOSSEUM

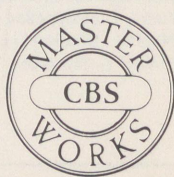
I HOVEDROLLENE
FINNER VI:

RUGGERO RAIMONDI	(DON GIOVANNI)
JOHN MACURDY:	(IL COMMENDATORE)
EDDA MOSER:	(DONNA ANNA)
KENNETH RIEGEL:	(DON OTTAVIO)
KIRI TE KANAWA:	(DONNA ELVIRA)
JOSE VAN DAM:	(LEPORELLO)
MALCOLM KING:	(MASETTO)
TERESA BERGANZA:	(ZERLINA)

PARISEROPERAENS KOR OG ORKESTER
DIR. LORIN MAAZEL

Filmmusikken får du kjøpt hos
din musikkforhandler både på
LP-plate og kassett.

LES OM FILMEN I
A-MAGASINETS JULENR.

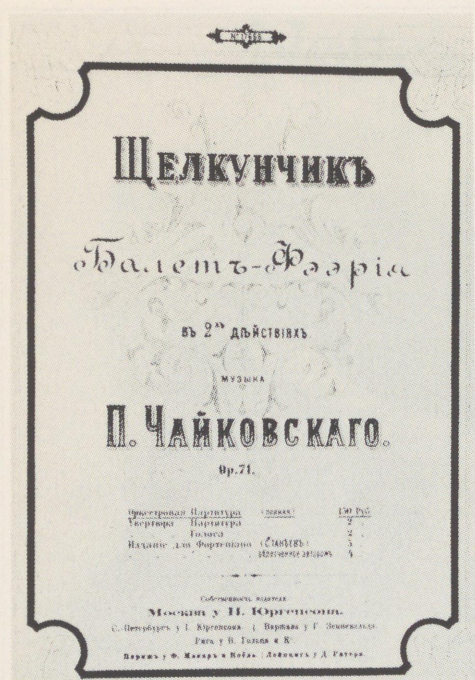
109165958

«Витязь в
Тарковской сине-голубой»

Leonie Leahy

«Nøtteknekkeren» – Tsjajkovskijs siste ballett

Titelside til førsteutgaven av partituret til Nøtteknekkeren

I begynnelsen av 1891 fikk Tsjajkovskij i oppdrag fra teatret i St. Petersburg å skrive en enakters opera og en ballett som skulle ha premiere sammen året etter. Det var naturlig at St. Petersburg ga Tsjajkovskij nye oppdrag etter den store publikumsinteressen for balletten *Tornerose* og operaen *Spardame* året før, og ikke minst fordi teatersjefen hadde tegnet kostymene til begge stykker. Etter at teatret godtok Tsjajkovskijs eget forslag til opera begynte han straks på verket som siden fikk navnet *Jolanta*. Teaterledelsens eget forslag for balletten var den tyske romantikeren E. T. A. Hoffmanns novelle *Nøtteknekkeren* og *musekongen* som var kjent i Russland i en fransk oversettelse av Alexander Dumas d.y. Forslaget vakte ingen særlig begeistring hos komponisten, selv om man vet fra et brev at han hadde lest novellen «med største fornøyelse» allerede i 1882. Scenariot skulle skrives av Mariinskij-teatrets store

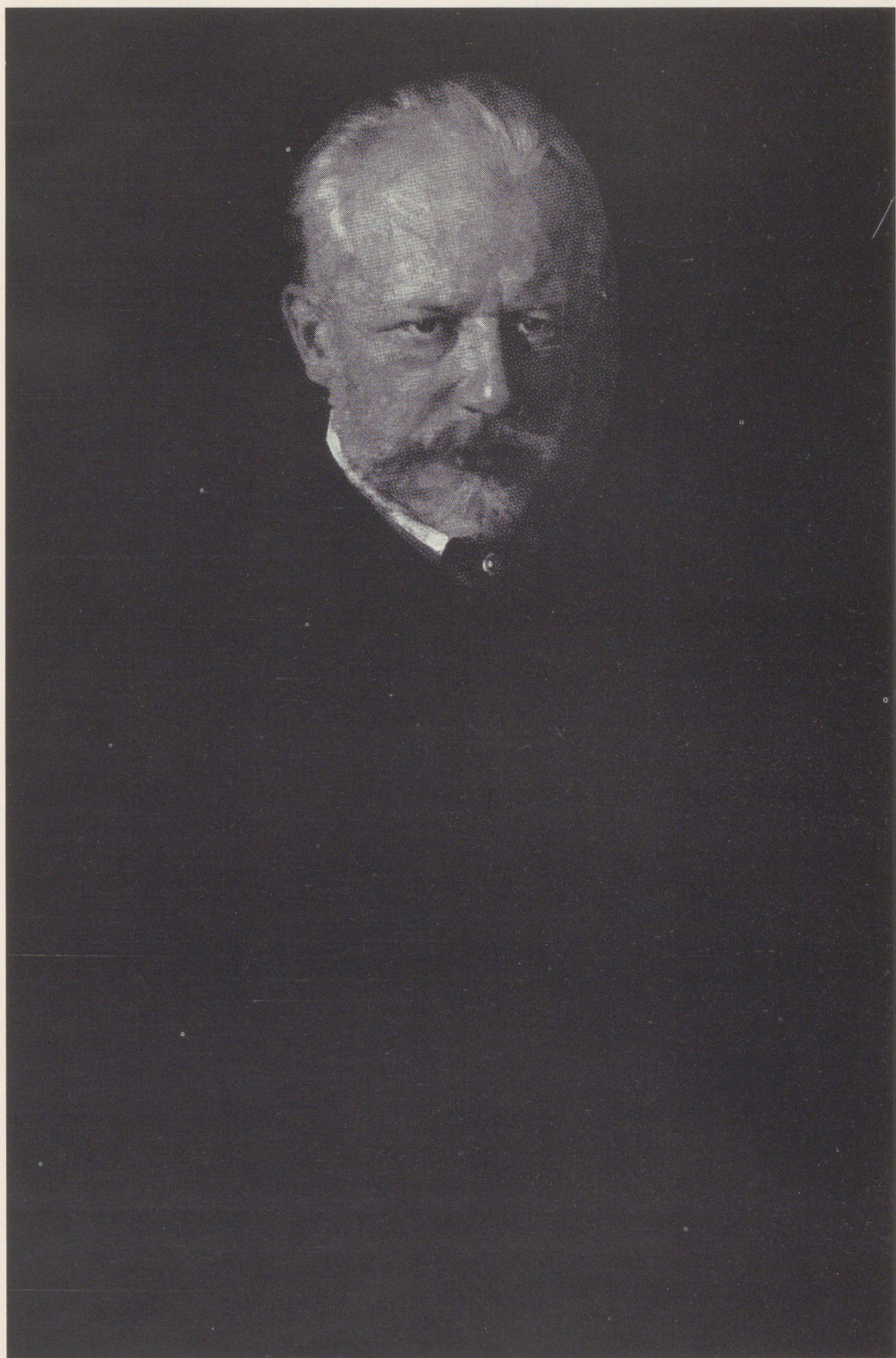
ballettmester Marius Petipa, som hadde laget sitt mesterverk med *Tornerose*. Men da Petipa skisserte balletten for Tsjajkovskij ble komponisten betenkt; Petipa la hovedvekten på et divertissement i tradisjonell stil, og Tsjajkovskij hadde tenkt seg noe mer ekte dramatisk for at balletten skulle stå i stil med Hoffmanns idéer. På tross av dette tok han på seg oppdraget.

Vanskeligheter

Komposisjonsarbeidet foregikk temmelig raskt, noe som var nødvendig siden oppdraget hastet. Men komponisten svingte som vanlig fra optimisme til tvil, i dette tilfellet kanskje mer på grunn av librettoen enn sin egen musikk. Petipa ble imidlertid syk, og koreografien ble overlatt til Lev Ivanov, 2. ballettmester ved Mariinskij-teatret, og koreografen bl.a. til de «hvite aktene» i *Svanesjøen*. Det er naturligvis vanskelig å bedømme om Petipas sykdom var til fordel for *Nøtteknekkerens* tilblivelse, men mye taler for at det var tilfellet. Sikkert er det imidlertid at hele koreografien ble gjort nesten egenhendig av Ivanov, og at Petipa ikke bidro med stort mer enn idé og libretto.

Den beskjedne russeren Ivanov måtte finne seg i å stå i skyggen av franskmannen Petipa ved Mariinskij-teatret – dette var en naturlig følge av utlendingenes herredømme innen russisk ballett; på denne tiden var nesten alle koreografer, pedagoger, komponister og til og med mange dansere enten italienske, franske eller tyske.

Men ettertiden har gitt Ivanov oppreisning; nå regnes hans innsats i *Svanesjøen* gjerne som mer kunstnerisk enn Petipas, og *Nøtteknekkeren* er blitt stående som Ivanovs eget hovedverk. De to arbeidet på forskjellig vis: Petipa utarbeidet et skjema før musikken var skrevet og stilte detaljerte krav til komponisten, mens Ivanov ventet på musikken og lot seg in-

Tsjajkovskij i 1893, malt av Nikolaj Kuznetsov

spirere av den. Det er ingen tvil om at Ivanovs fremgangsmåte var bedre for Tsjajkovskij, og lysten til å komponere vendte tilbake selv om han innimellom følte seg oppgitt over prosjektet.

Arbeidet avsluttes

Den 15. juni skrev han til forleggeren Pjotr Jurgenson og ba ham anskaffe et celesta, et nytt instrument som han hadde oppdaget på reisen til Amerika. Han skrev videre: «... ikke vis det til noen, for jeg vil ikke at Rimskij-Korsakov og Glazunov skal høre noe om det og gjøre bruk av instrumentets uvanlige virkning før meg». Tsjajkovskij kom da også først – i Ivanovs oppsetning ble soloen med celesta-akkompagnement danset av Sukkertøyféen. (Dette er en rolle som ikke forekommer i Den Norske Operas oppsetning, og stykket brukes her til Claras variasjon). Orkestreringen av *Nøtteknekkeren* begynte straks komposisjonsarbeidet var avsluttet, og balletten var ferdig i partitur i september 1891. I desember ble også *Jolanta* ferdig.

Nøtteknekkersuiten

I begynnelsen av 1892 ga Tsjajkovskij seg ut på en utenlandsreise til Warszawa, Berlin, Hamburg og Paris. Da han kom hjem igjen satte han sammen en rekke danser fra balletten til en orkestersuite og dirigerte den på en konsert i St. Petersburg i mars 1892, adskillige måneder før premieren. Suiten vakte stor begeistring, og er blitt et populært innslag i konsertrepertoaret.

Premieren

Så kom dagen for premieren, etter den gamle kalenderen den 6. desember, etter den nye den 18. Rollene var fornemt besatt, og 59 barn danset snøfnuggenes dans. Både operaen og balletten ble en

moderat suksess, og som ventet forholdt publikum seg kjølig til den tyske storyen i *Nøtteknekkeren*, så ulik emnene man var vant til. På premieren var det musikken som reddet verket og la grunnlaget for ballettens popularitet. Man begynte snart å innse at *Nøtteknekkeren* er en høyst inntagende ballett, mens *Jolanta* nå knapt spilles utenfor Russlands grenser.

Det var nesten ikke annet å vente enn at *Nøtteknekkeren* fremkalte motstridende reaksjoner blant kritikerne i begynnelsen – de var forvirret over de nye idéene både i handling og musikk.

Ballettens senere skjebne

Nøtteknekkeren har, som man kan tenke seg, ikke vært ute av det russiske repertoaret siden premieren, og som *Svanesjøen*, *Tornerose*, *Raymonda* og andre keiserlige balletter har den overlevet både tsardømmets fall og revolusjonen. Som de andre Tsjajkovskij-ballettene kom den heller ikke til Vesten før etter 30–40 år. I Russland er de forskjellige oppsetningene, i regi av blant andre Alexandr Gorskij og Vassilij Vainonen, fremdeles basert på Ivanovs originalkoreografi. Den Norske Operas versjon er i sin tur basert på Vainonens – dette kan man lese mer om annetsteds i programmet. Det finnes også mange andre utgaver – internasjonalt sett har ingen av de store klassiske ballettene hatt så mange forskjellige koreografiske tolkninger som *Nøtteknekkeren*. Det er jo ikke sagt at man slavisk må følge førsteutgavens karakter, særlig ikke i en ballett som er så mangeartet som *Nøtteknekkeren*. I de forskjellige utgaver har den i alle fall etablert seg som julesesongens ballettforestilling fremfor noen annen i Europa og USA, og dette er en tradisjon som Operaen har holdt i hevd her hjemme siden første *Nøtteknekker*-oppsetning i 1965.

Etter en artikkel av
Bertil Hagman

Fra første oppsetning av Nøtteknekkeren, St. Petersburg 1892

Juleselskapet

Frederic Konrad

Guri Pahle Glad

Stefan Pettersson

Frederic Konrad og barna

Katrine Olsnes og Jahn Magnus Johansen

Poul Gnatt og barna

Dette hender i «Nøtteknekkeren»

1. AKT

Det er julaften hos familien Stahlbaum og barn og voksne kommer til juleselskap. Blant gjestene finner vi også den både mystiske og morsomme hr. Drosselmeyer. Han gjør tryllekunst og bringer fantastiske julepresanger. Lille Clara får en nøtteknekkerdukke i presang, som hun øyeblikkelig blir svært glad i. Broren Fritz brekker hodet av nøtteknekkeren, men Drosselmeyer reparerer den. Klokken slår elleve og julefesten er over. Dad-da hjelper lille Clara til sengs. I drømme

opplever Clara alle tingene fra juleselskapet igjen, hele soveværelset vokser og lekene blir levende. Mus kommer krypende og overfaller Nøtteknekkerdukken som også blir levende og går til kamp mot Mussekongen. Nøtteknekkerdukken vinner kampen og blir plutselig til en vakker prins. I det samme blir lille Clara til en ung kvinne og hr. Drosselmeyer befaler prinsen å ta Clara med seg til sitt slott. Samtidig gir han prinsen en tryllestav og de går ut i snelandet for å begynne sin reise.

Katrine Olsnes og Britt Friberg

2. AKT

Reisen fortsetter. Nøtteknekkerprinsen og Clara må gjennom en grotte under vannet for å komme til hans slott. I slottsalen står det dukker over alt. Prinsen gjør dem levende med tryllestaven han fikk av Drosselmeyer og alle danser for Clara. Hun får så prinsessekjole på og danser med sin prins.

Drømmen ebber ut og Drosselmeyer bringer lille Clara tilbake til hennes soverom.

Leonie Leahy og Pavel Foret

Drømmen

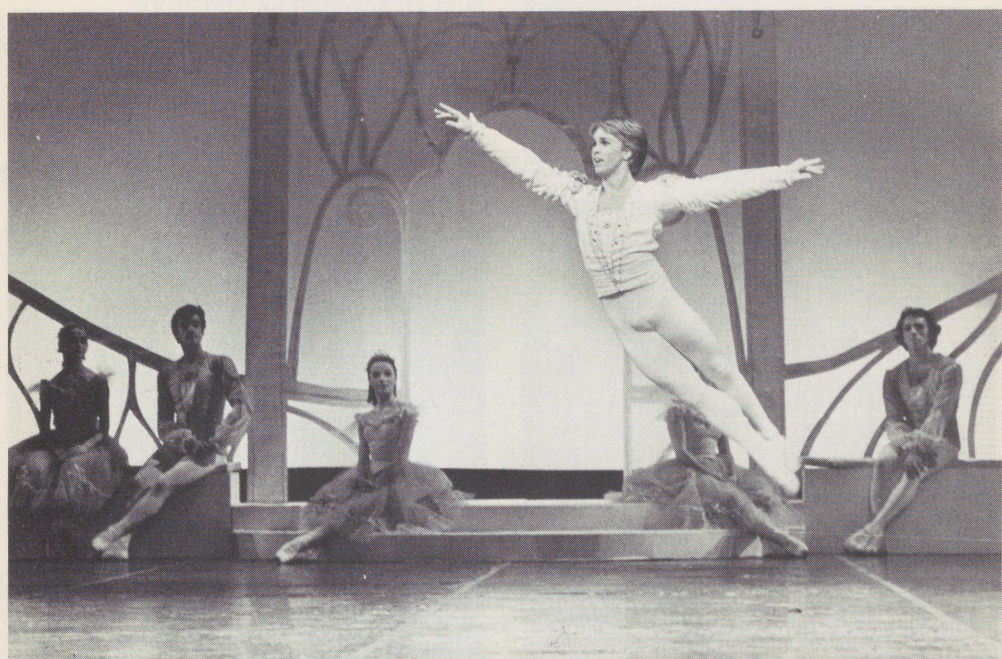
Indra Lorentzen, Torill Johannessen, Lene Skalleberg, Grete Nerdrum og Jeanette Hansson

Guri Pahle Glad og Graham Woolnough

Gro Rakeng, Gro Gudim og Stefan Pettersson

Sissel Westnes og Ketil Gudim

Glimt fra balletthistorien frem til «Nøtteknekkeren»

Ca 1400

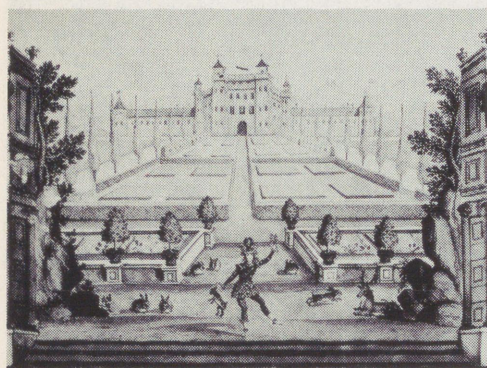
Ballett oppstår som en del av den rike festkulturen ved fyrstehoffene i Italia. Ordet kommer fra det italienske *ballo*, som betyr dans.

Ca 1500

blir ordet *balletto* brukt første gang for å beskrive en arrangert dans. Det er hoffet selv som fremfører dansene, og først kun menn.

Ca 1580

Hoffballetten sprer seg til andre land i Europa. Den italienske prinsesse Catarina di Medici giftes inn i det franske kongehus og introduserer ballett i Frankrike. I Paris blir hoffballett et begrep, en fornøyelse som stadig blir mer storslått for å skape glans om kongen og hoffet.

Italiensk hoffballett: Il Carnevale Langente, 1647. Oppsetningen ble vist til ære for Hertuginnen av Savoy. Ludvig 13.'s søster

1661

Ludvig den 14. grunnlegger et danseakademi i Paris, og med dette er dansen anerkjent som kunstart. Kongen har før dette vært en entusiastisk danser ved hoffet og kaster lys over hoffballettens siste oppblomstring. Hoffets ballettmester Pierre Beauchamp gjør en viktig innsats som koreograf og lærer, og fastsetter de fem utgangsposisjoner som er grunnlaget for klassisk ballett, og som fremdeles brukes.

1671

Solkongen grunnlegger også Pariseroperaen. Hoffballett forsvinner etter hvert, men dansen overlever i andre former, nå oftest med profesjonelle utøvere. Franskmennene utvikler en egen form for storslått underholdning med sang og dans i skjønn forening – operaballett.

Dansernes teknikk utvikles, og kvinnene kommer med. Ballett frigjør seg etter hvert fra tale og sang og vokser frem som en selvstendig kunstform.

Mademoiselle Subligny: danserinne ved Pariseroperaen ca. 1700

1717

Den første rene ballett man kjenner til, John Weavers *The Loves of Mars and Venus* fremføres i London.

Ballerinaene Marie Camargos og Marie Sallés innsats gjør danserinnen til en viktigere skikkelse innen ballett.

Ballettmestre rundt om i Europa begynner å eksperimentere med handlingsballett.

1760

Jean Georges Noverre angriper de stivnede former som gjelder for ballett, og hevder at dansen må uttrykke et innhold. Han skaper uttrykket *ballett d'action* – dramatisk ballett.

1789

Den franske revolusjon forandrer klesvarene og også kostymer. De blir lettere, kjolene kortere, og skoene mister hælen, noe som gir nye muligheter for danseteknikk og bevegelse.

Danserinnen Rose Didelot i neoklassisk kostyme (1796) som ga danseren større frihet

Ca. 1800

Den romantiske bølgen gjør at antikke guder og sagn som har dominert scenen siden renessansen forsvinner. Man flykter til idyll, til det fantastiske og til drømmen.

1831

I Paris arrangerer italieneren Filippo Taglioni en av de første romantiske ballettscener med gjenferd og kirkegårdsnatt i

operaen *Robert le Diable*. For datteren Marie lager han i 1832 *La Sylphide*, balletten om skotsk magi og naturvesener. I *La Sylphide* brukes tåspissdans for første gang som kunstnerisk uttryksmiddel for å beskrive overjordiske vesener befridd fra tyngdekraften. August Bournonville lager i 1836 sin egen versjon av *La Sylphide* i København etter å ha sett balletten i Paris.

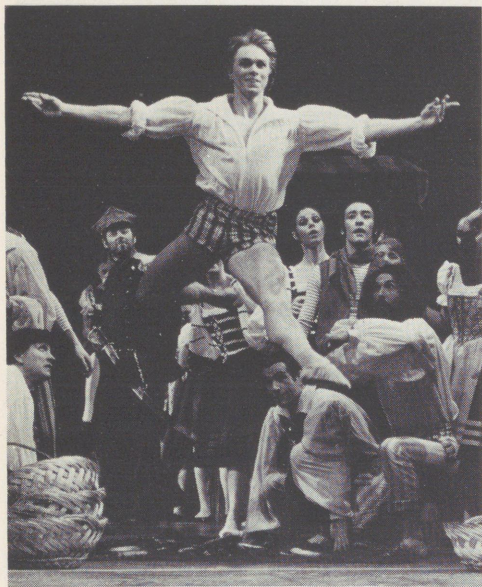
Marie Taglioni i *La Sylphide*

1841

Jean Coralli og Jules Perrot lager romantikkens andre viktige ballett *Giselle*. Carlotta Grisi danser hovedrollen.

Ballerinaene blir publikums favoritter. Grisi, Marie Taglioni, Fanny Cerrito, Fanny Elssler og dansken Lucille Grahn skaper feber der de viser seg og reiser på triumftog gjennom Europa med sine opptredener. Ballerinaryrkelsen jager de mannlige danserne fra scenen, og dette bidrar til ballettens forfall.

I København blir imidlertid mannlige dansere holdt i ære gjennom Bournonvilles innsats som ballettmester og koreograf. Han bygger opp et repertoar med temaer fra historie, eventyr og sagn fra alle verdenshjørner, som i *La Sylphide* og *Napoli*.

Napoli i DNO 1980: Ketil Gudim

1847

Franskmannen Marius Petipa kommer til St. Petersburg som ballettmester, og han virker som koreograf og pedagog helt frem til 1903. Ellers i Europa får balletten vanskeligere kår, men Petipa bygger opp en sterk tradisjon ved Den Keiserlige Ballett i Russland – allerede fransk-italiensk i stilen – og skaper helaftensballetter av varig verdi. Disse har gitt ham betegnelsen «den klassiske balletts far» for ettertiden. Berømte verker er bl.a. *Don Quixote* og *La Bayadère*. Med Tsjajkovskij lager han *Tornerose* (1890), og etter komponistens død står han for første vellykkede oppsetning av *Svanesjøen* i 1895. Lev Ivanov, 2. ballettmester i St. Peterburg, står for de «hvite aktene» i *Svanesjøen* og det meste av *Nøtteknekkeren* (1892). Tsjajkovskijs ballettmusikk

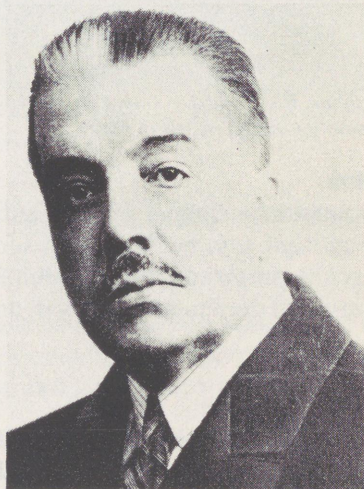
utmerker seg med nyskapende symfonisk oppbygning og enestående melodios og rytmisk begavelse.

Marius Petipa

Ca 1900

Nye strømninger innen ballett og andre kunstarter i Russland samles rundt impresarioen Sergej Diaghilev. Han danner Ballet Russe som første gang besøker Paris i 1909. På denne måten kommer balletten tilbake med fornyede impulser til Vesten. Veien ligger åpen for de mange moderne utviklinger i dans ...

Sergej Diaghilev

Konserterne var
Kjellberg og
i Danmarks Opera

Svanesjøen i DNO 1978: Ellen Kjellberg og Viktor Rona

Koreografene bak «Nøtteknekkeren» i Den Norske Opera:

Vassilij Vainonen

ble født i 1898 i St. Petersburg og begynte ved Mariinskijteatrets ballettskole i 1911, det samme teatret som hadde vist premieren på *Nøtteknekkeren* 19 år tidligere. Da han tok eksamen i 1919 hadde store omveltninger funnet sted, og etter revolusjonen ble skolen kalt «Koreografisk teknikum» – senere ble navnet Kirov. Vainonen begynte å danse i Kirov-ensemblens corps de ballet, og i 20-årene ble han forfremmet til solist med karakterroller som spesialitet. Samtidig begynte han å arbeide med den eksperimentelle gruppen *Den Unge Ballett* (Molodoi Balet), og det var her han første gang begynte å koreografere. Etter hvert ga Vainonen opp sin karriere som danser og viet seg koreografien helt. Hans første versjon av *Nøtteknekkeren* stammer fra 1934, og oppsetningen vitnet om Vainonens sikre grep

på klassisk stil og evne til å lage virtuose variasjoner. Snøfnuggenes dans regnes også med sin symfoniske oppbygning for å være en av de beste corps de ballet-komposisjoner i sovjetisk ballett. I sine første år som koreograf skapte han også mange eksperimentelle ballerter, som *Gullalderen* og en ny versjon av *Raymonda*, men senere ble han betraktet som en autoritet når det gjaldt den klassiske ballett-tradisjon. I 1950–51 tilbragte Vainonen et år i Budapest og satte opp bl.a. *Nøtteknekkeren*, og bidro til en renessanse og ny utvikling for ungarsk ballett. 1952–53 var han sjef for Novosibirsk Opera- og Balletteater, og her satte han opp en fremragende *Tornerose*. I 1961, tre år før sin død, satte Vainonen opp *Nøtteknekkeren* for siste gang, på Bolsjoi-teatrets storslåtte scene i Kongresspalasset i Kreml.

Viktor Rona

er ungarer og fikk sin utdanning i Budapest og Leningrad. Som danser av internasjonalt format har han optrådt med de ledende ensembler verden over, og bl.a. vært partner til Margot Fonteyn. Han var Den Norske Operas ballettmester og førstestedanser fra 1974 til sommeren 1980, da han tiltrådte stillingen som ballettmester ved Pariseroperaen. Viktor Rona er kjent for det norske publikum gjennom sine noble prinse-tolkninger i *Svanesjøen* og *Nøtteknekkeren*, og har ellers bidratt med sin klassiske dans i en stor del av Operaens ballettrepertoar, i *Les Sylphides*, *Allegro brillante*, *Lady and the Fool*, *Gayané pas-de-deux* m.m.

Da Viktor Rona satte opp *Nøtteknekkeren* for Den Norske Operas Ballett i 1974 baserte han seg på Vainonens versjon som han «hadde i blodet» fra Operaen i Budapest. Oppsetningen har vært spilt til jul i DNO hver eneste sesong siden premieren.

Viktor Rona innehar flere æresbevisninger for sin kunst; han er ridder av den finske orden «Den hvite rose», fortjenestefull kunstner av den demokratiske ungarske republikk, innehar av Ferenc Liszt-prisen og av Kossuth-prisen. Den siste er den høyeste utmerkelse man kan få i Ungarn.

Viktor Rona som Nøttekneckerprinsen med Ellen Kjellberg

10g163958

